

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. V. In quo Pontificiæ super Reges potestatis fit demonstratio ex Matthæi
18. capite V. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

rolus Magnus Regnum Francorum hæreditate quidem obtinuit, ac expugnatâ Longobardia, Romanâ olim provinciâ, hujus Rex iure Belli appellati cepit, Romam verò vi & ar-

ex cit. mis nunquam occupavit; uti historici passim
pag. 62. clamant. Quod si ergo ex eo titulo dicendus
n. 150. esset Imperator, pari prærogativâ jam poti-
rentur & Gallia, & Hispania, & Anglia Regna, cùm & ipsa fuerint priùs Romanæ Provin-
cias, quam cederent in propriorum suorum Regum jus hæreditarium.

38. Sed nunquid à Græcis seu armis, seu spontaneâ cessione Carolus accepit jus Occidentalis Imperij? *ibid. n.* Ubi equidem Regnum Longobardorum à Ca-
251. rolo fuerat occupatum, Desiderio Regem in cap-
tivitatem missio, Aldagilus ejus filius sub an-
num septingentisimum septuagesimum quartum,
classe à Græco Imperatore accepta, in Italiam pervolans, Longobardorum reliqui-
as ad arma capeſſenda, permovit. At Caro-
lus in Italiam properans, cùm viator evaſeret,
Aldagilus, desperatus jam rebus, Regni que recipiendi ſpe frustratus, Græciam versus ter-
ga vertere compulſus fuit. Anne igitur ex hoc ſubſidijs Aldaglio ab Imperatore Græco pro recuperanda Longobardia concessu titulo, jus Occidentalis Imperij Græcis aemprum fuſſe, dicere fas sit? Profectò ſi ex bello ejusmodi titulo juſe poſſet comprobari Ios ipius etiam Imperatoria Majestatis viatori obtinentum, non unus, ſed plures jam in Occidente eſſent jure appellandi Imperatores. Tantum porro ſit, Græcos Spontaneâ cessione Ius Occidentalis Imperij celiſſe Carolo, ut concordi Historiorum tam veterum, quam recentiorum ca-
lamo, è contrario probet Bellarminus *cit. lib.*
21. cap. 11. Græcos Imperatores, cùm primū ad eos fama perlata eit coronationis Caroli, vehementer commotis ac indignatos fuſſe.

39. Sed nunquid pro septimo dicere fas eft, Cor-
ronam Imperatoriam authoritate Senatus, Populi-
ibid. n. que Romani fuſſe decretam Carolo? Imperium
252. equidem Romanum iub Ethnicis adhuc Imperato-
ribus erat Electivum, minimè tamen ex Senatus, Populique Romani decreto, ſed ex-
ercitus placito conſerui ſolebat, Constantino autem Magno Imperij dignitatem in Græciam transferente, factum fuerat hæreditarium. Quiſ ergo crederat, Senatum, Populuque Ro-
manum, quando nullus ferme authoritatis ac potentia erat, aſſum fuſſe in Carolo ad Imperium Occidentis promovendo, quod anteā, cùm floreret, minimè auderet. Et verò quā justitia lege Imperij Occidentis jux potuſſet transferri in Carolum, priuquam fuſſet de jure abdicatum à Græcis? Nunquid autem ſeu Populo, ſeu Senatu Romano erat authoritas ſuper Græco Imperatore, legitimum Imperij, non tantum Orientalis, ſed etiam Occiden-
253. talis jux obtinente; præcipue dum tempore Caroli coronationem antecedente, Senatu, Populuque Romano nullum erat cum Græcis bellum, ut dici poſſet, juſto belli titulo, Græcum Imperatorem ſpoliāſſe Iure Occidentalis Imperij?

40. Pro octavo igitur, in quam, niſi Pontificiam au-
thoritatem reduci poſſet Imperij Occidentalis à Græ-

cis adempti iuſſia? Etenim Græcorum Imperatorum cum tunc fuſſe statum, ut merito in ipos ſtringeretur Pontificia authoritatis virga correctoria, patet ex antecedentibus. At Eccleſia virga correctoria ſub indefinitâ, Quocumque ſuper terram ligandi & ſolvendi poſteſt, Petri ſuc-
cessori confeſſa, ſecundum ordinem à Christo preſcriptum, eatenus poſteſt progredi ad avulſionem à communione fidelium, ut prævaleat ad quocumque ſuper terram, quā in regnum cœlorum ordinabile, pro meritis cauſe vel ſolven-
dum, vel ligandum; uti verba Christi ſonant, demonſtratumque eft in antecedentibus.

Quis verò neget, Imperij jux, non quaſi abſtracte ſub signatâ Formalis Divinitus conſtitutæ Regiæ poſteſtis ratione, ſed concreta ex po-
ſpectu, quā Christiani homini ſubjecto *oſ. n.* appropiatum, reputari etiam debere inter il-
la Quacumque ſuper terram in regnum cœlorum ordinabilis? ſub qua proinde Moralitatis in regnum cœlorum ordinabilis, ex publica Eccleſia ſeu utilitate, ſeu neceſſitate merito pon-
derandæ ratione, quiſ Catholicorum jam di-
bitare auiſt, Leonem III. ſui Ocumenicī Paſtoralis muneri authoritatis, Grecos hæreticos Imperatores, Eccleſie ſancta neceſſitate id exigente, juſte ſpoliāſſe jure Occidentalis Imperij?

Quare pro nono concludere jam licet per ſequentia argumentationem. Nempe ex ipo lumine natura conſpicuum eft iſtud prin-
cipium; quiſquis juſto publica authoritatis ti-
tulo Principe aliquem ſupremum ſpoliat
jure ſui Regni, poſſe hoc ex iſiſſimo ejus-
modi juſto titulo, ſibi vendicare: ſuper hoc
namque naturaliter noſto principio moralis, uni-
ce fundator æquitas poſſidendi, & in ſuum
dominium redigendi provinciam alicujus Prin-
cipis, bello juſto occupatam. Quia igitur Sum-
mus Pontifex Leo III. iuſto titulo Græcis ad-
mit Imperium Occidentale, iſcire ſecun-
dum iſtud naturalis luminis principium, quā
cum präadducto Fidei luminis (Petro, ejus-
que ſuccellori) abſolutam ſuper quocumque Moralis
in regnum cœlorum ordinabile authoritatē
decernentis) principio combinatum, iſiſmet
Pontificia ſua poſteſtati acquisitum Occiden-
talis Imperij jux, ac proinde ob Caroli Magni in Eccleſiam merita, jure in hunc Francia Re-
gem, ejusque ſiripem, tranſtulit illud Imperium;
ſicque adeo Caroli Magni per Leonem
III. peracta coronatio non fuſt nuda cere-
monia, ſed ſtipata authoritativâ Imperatoris dig-
nitatis collatione.

S. V.

In quo Pontificie ſuper Reges poſteſtatis fit de-
monſtratio ex Matthæi 18. capite v. 15.

Ibi namque quiſquis peccaverit, ſi correptus
a fratre Christiani nominis conſorte, altero
etiam, vel tertio ad iteratam ejusdem corre-
tionem аſſumpto, te non emendaverit, à
Christo Domino decernitur denunciandus
Eccleſia, coiſque proceſſum ſuum protenſu-
ra, ut, ubi Eccleſiam non audierit, fit habendus
inſtar Emici & publicani.

Prin

^{43.} ^{12 pag.} ^{21. n.} ^{13. 6.} Primi igitur isthac Ecclesie à Christo præcepta procedendi norma, non potest non esse judicaria, cùm nefas esset, absque substantiali, lumini etiam natura consonâ processus judicarij solemnitate, quempia spoliare Christianæ communionis jure, ita ut ex tunc sit habendus instar Ethnici & publicani. At vero ista correctoria & coercitiva, publicæ Christianæ communionis privationem inducens censura, Ecclesiastice authoritatis iudicio inferenda, à Christo Domino protenditur erga omnes, qui sub Christiani nominis confortio dici possunt ac debent, esse fratres. Ex aperto sacro textu. Hac autem Christiani nominis propriâ prærogatiâ exuti esse utique nolent Reges Christiani. Quos proinde oportet, omnino fateri, le subjectos illi correctoria & coercitiva virginæ judicaria, Ecclesiasticae authoritatis.

^{44.} Etsi vero ex illis Christi Domini verbis ditti 18. capituli Matthæi v. 17. exaratis evinci videatur, illam judicariæ potestatis virginem correctoriæ & coercitivam, in hoc terminari & consummari, ut, postquam Ecclesia processerit ad peccatorem, si contumax sit, à sui communione avellendum, ex tunc ultius procedere haudquāquam valeat, Christo dicente: Si taliter correctus Ecclesiam non audierit, habendum esse instar Ethnici, communionis nempe Christianæ jure destituti, nullâ ulteriori ex tunc processus faciendo, sub illis Christi verbis mentione ibi habità.

^{45.} Nihilominus combinando ea Christi Domini verba cum sacro contextu, nempe ejusdem capituli versu decimo octavo, ex hoc statim evincitur, potestas illa ad communionis Christianæ privationem indicandam à Christo constituta, esse connexa cum istis verbis: Amen dico vobis, quæcumque alligaveritis super terram, erunt ligata & in celo, & quæcumque solveritis super terram, erunt soluta & in celo. At isthac Apostolis etiam signifikat ac distributivè spectatis, per modum tamen legationis duntaxat concessa potestas (penes Petrum columnodò existente ordinariâ Oecumenicâ, in succedentes transferibili Matthæi 16. promissâ, & Iohannis ultimo cap. collatâ autoritate) ea, inquam, Apostolica potestas indefinite complectitur autoritatem solvendi & ligandi, Quocumque super terram est morale. Sub ejusmodi vero Moralitatis linea comprehenduntur quæcumque seu Regna, seu bona temporalia, quatenus Moralibus hominum actibus, & ordinationibus sunt subjecta.

^{46.} Quemadmodum ergo ista ligandi & solvendi potestas Apostolica protenditur super omni, quod supra terram est Morale, hominum arbitrio libero, ejusque ordinationi Morali subjacent, sic coercitiva illa, seu correctoria per Christum cit. v. 17. asserta, & concessa virga, cum illa Apostolica æquè per Christum proximè sub sequente decimo octavo versu traditâ potestate, aequaliter fortuit mensuram, in vi cuius pariter pretendatur super omne id, quod supra terram est Morale, quale est quæcumque Regia potestatis exercitum, atque illius ad certum subjectum applicabilitas, cum ejusdem in hoc individuali subiecto conservatione.

Tertiò proinde fundamento isthac nititur ^{47.} Canon Novit. De iudicij. in quo decernitur, Refera non esse equidem Summi Pontificis, directi iuris & immediate immiscere causis feudalibus ac ^{tegrè} negotiis Regum, posse tamen, ac debere ^{pag. 382} id fieri ab eo, cùm Ecclesia interest, sive ^{48.} seq. dum agitur de peccato, perjurio, ac federe violato, conformiter Christi mandato Matth, 18. lato sub hisce verbis: Si peccaverit in te frater tuus &c. (si te, atque contestes non au dierit) dic Ecclesia &c.

Ex hoc ipso igitur sacro Canone Clerus ^{49.} Gallicanus Anno 1329. coram Philippo IV. Rege congregatus, adversus Ministrorum Re ^{ex pag.} giorum querelas contendebat, Ecclesiasticam ^{22. n.} jurisdictionem lese ad temporalia extenderet, saltem ratione peccati. Neque ullus tunc op positum afferere ausus fuit, sed Petrus de Cugueris auctor jurisdictionis Regia in illo Conventu patronus fateri debuit, Decretalem Novit. habere locum in Rege Franciae, utpote superiorum non agnoscente, tanum que id negabat de Judicibus Regijs, quippe qui à Rege corripi possent. Verum quo jure Ministros Regios excludere fas est à consilio Christiani nominis fratrum, quos indefinite si peccaverint, complectitur illa correctoria & coercitiva per Christum constituta virga. Sufficiat tamen hic nobis, universos tunc falsos fuisse, illum Canonem Novit. habere locum in Rege Franciae, superiorum non agnoscente.

Præinsinuati sub Philippo IV. Parisijs Anno ^{49.} 1312. aggregati Archiepiscoporum, ac Episcoporum Conventus acta, pro quarto, videre li cet in tomo 4. Edit. Parisiens. à pag. 1098. inter tur ex que extat solidissima, instituto nostro deter viens Bertrandi Cardinalis Eduensis, Cleri ^{integrad} Gallicani nomine exhibita dissertatio, in qua ^{à pag. 35. n.} inter cetera ex prædicto Matthæi sacro textu (Si peccaverit in te frater tuus &c. dic Ecclesia & si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus & publicanus) infert is Cardinalis, hinc con ^{36. n.} stare, quod sermo sit de jurisdictione Ecclesie, ^{45.} cùm ibidem subdatur; Amen dico vobis, quæcumque ligaveritis super terram, erunt ligata & in celo. Unde sine ulla dubitatione ad Ecclesiam pertinere, jure sibi à Deo collato, cognoscere, & judicare de quæcumque peccato. Unde Ba Paulum excommunicasse fornicatorem notorium, ut legitur in Epist. priore ad Corinthos & 24. q. 7. cap. Audivimus. Cùm igitur peccata contingent circa actiones personales hominum, & circa contractus, de omnibus his pertinet ad Ecclesiam judicare: maximè si intentetur actio per modum injuria, vel alterius cuiuscumque peccati tam, inter laicos, quam inter Clericos, vel inter laicum & Clericum; quicunque eorum sit auctor, vel reus.

Pergit pro quinto is Cardinalis Cleri Gal licani nomine sic argumentari. Nec dici potest, quod reus hoc modo trahatur extra forum suum: quia omnes Christiani, in quantum Christiani sunt, pertinent ad forum Ecclesie. Et hoc est, ^{velut} ^{huius-} proba ^{tio ubi} quod expreßè dicitur in Canone 11. q. 1. Cap. rior ad Quæcumque ubi dicitur sic: Quæcumque contentio fertur ^{pag. 35.} inter Christianos orta fuerit, ad Ecclesiam def. n. 45. tantur, & ab Ecclesiasticis viris terminentur: & ^{49.}

U f. ob. -

ex pag. si obedire noluerint, quicunque obdiant, limitibus
30. n. Ecclesia excludantur. Nec propter hoc ener-
51. vatur iurisdictio Principum secularium, qui
 de actionibus & contractibus subditorum
 suorum, videlicet laicorum, habent cog-
 noscere, & judicare: qua juriſdictio non
 auſtertur, nec impeditur. Si enim Actor
 voluerit, poterit reum trahere ad forum, sive
 iudicium ſecularē, & tunc Jūdex laicus cog-
 noſet: si autem vult reum trahere ad iudi-
 cium Ecclesiæ, potest: p̄cipue intentando
 actionem injuria, vel peccati: quia quilibet
 laicus Christianus est utriusque iudicio ſu-
 bjectus, uni ut civis, alij ut Christianus.

51. Addit *prætulus* Cardinalis. In Christiani-
 ſimmo præterim Franciæ Regno, in quo
ibid. n. Reges fuerunt Ecclesia devoti a principio,
52. & quo fuerunt Christiani, Ecclesiæ uberiori u-
53. ſam fuſſe illo jure ſuo. Neque uſum hunc fuſſe
 acquisitionem novi juris, ſed executionem
 juris primi dati a Deo. Has igitur a Bertran-
 do coram Philippo Rege Franciæ propositas
 rationes merito expander modernus Clerus
 Gallicanus, imiteturque proinde antiquioris
 in Christianissimo Regno à Iuis prædeceſſori
 bus de iurisdictione Ecclesiastica doctrinæ
 tam viriliter propugnatæ exemplum.

52. Inter plura alia arguments pro sexto idem
 Cardinalis, prælens institutum nostrum probat
ex pag. ex hoc, quod à Christo iudicari et potesta-
39. n. tis ſuæ participatio quædam facta lit Petro,
70. utpote constituto ſuo in terris vicario: qui
 proinde *Ad. 5.* Aniam & Saphiram pro cri-
 mine furti & mendacij judicialiter condemna-
 vit; ſicut eriam Paulus *1. Corinb. 5.* conve-
 ſum fornicatorem iudicavit. Superadditur,
 videri evinci *ex Matthæi 18. capite*, quod Christus
 voluerit, tale iudicium esse penes Ecclesiæ, ita faniendo: *Si correptus à fratre,*
 alijs quoque duobus, *vel tribus testibus in*
 ſubſidium adhibitis, *ſe non emendaverit, de-*
 nunciandum eſſe Ecclesiæ, & ſi hanc non audierit,
 ſit tibi ſicut Ethnicus & publicanus: Amen dico
 vobis, adjiciens, quodcumque ligaveritis ſuper
 terram, *erit ligatum & in celis, & quodcu-*
mque ſolueritis ſuper terram, erit ſolutum & in
celis. Ecce igitur (concludit idem Cardina-
 lis) quām exprefſe vult Christus, quod in
 omni re, in qua eſt peccatum unius aduersus
 alterum, ſi ille, qui deliquerit, monitus cha-
 ritative, ſe non emendaverit, debeat nego-
 tium ad iudicium Ecclesiæ deferri.

53. Ex illa portò universalitate potestatis ſol-
 vendi & ligandi ad quæcumque ſuper terram
ibid. ex ſe extendens, pergit Bertrandus pro septimo
n. 71. inferre, nihil eſſe, in quo Ecclesia non poſlit
 ligare & ſolvare. Et ideo, quando Petrus de
 Cugueris in præfecto Conventu Parifiensi
 contendebat, ſub duobus gladiis, quos ſuf-
 ficeret, aiebat Christus *Luc. 22.* intelligi duas
 iurisdictiones, ſpiritualē ſeſilat ac temporale, consulto moner prætulus Cardinalis,
 oportere, ut animadvertatur, Christum vo-
 luisse, quod illi duo gladii eſſent penes Pe-
 trum, & Apoſtolos. Quia proinde illi duo
 gladii ſignificabant duplē potestatem, nempe ſpiritualē ac temporale, conſequenter

volaſſe Christum, ut utraque illa potestas ſe
 penes Ecclesiæ.

Quibus taliter constitutis, pro oīe hunc
 in modum licet argumentari. Inter *Moralia*
 jure naturali conſpicua axioma numeratū
 iſtud quoque principium, ubique receptum:
ex pag. nempe curiſ Magistrati fas eſſe, potestatē *27. &*
 ſuam iudiciariam extendere ſuper omni cauſā, ſori
 ſuī limitibus confeſſā. Ex fide autem Divinā li-
 quer, virgam correctoriam *Matthæi 18.* decretam
 Ecclesiæ, extendi indefinitè loper peccato,
 atque adeo ſuper omni peccati genere. At
 verò ex ſacro contextu rurſus manifestum eſt,
 illam ſuper omni Christianorum peccato pro-
 tentiam virgam correctoriam, reduci in po-
 testatē ligandi & ſolvendi indefinitam, proten-
 tam ad quocumque ſuper terram, velut iplem
 Christuſ hanc potestatē ligandi & ſolvendi in ſu-
 ſequenti mox verſi continxuit cum illa virgā cor-
 rectoria. Hac verò potestas ligandi & ſolvendi ex
Matthæi 18. capite ita referabatur ad Apoſtolos
 universos, *ut Matthæi 16.* ſub pari ad quocumque
 ſuper terram extensione, fuerit ſoli Petro, cum
 ordine ad perpetuum Ecclesiæ ſtatū, adeoque
 ejus ſucceſſori promiſa, & poſtmodiun *Ioan.*
21. cum Paſtorali Oecumenico munere actualiter
 collata. Ex hiſce igitur fidei principijs, cum
 illo *Moralis* naturaliter conſpicua principio
 collatis, certò infertur, illam Ecclesiæ de-
 cretam virgam correctoriam, ſuper omni peccato
 protentam, ſubſtitere penes Petri ſuccellem.
 Romanum Pontificem.

Ipſillima hæc conclusio pro nono firma-
 tur ſequenti Theologico diuersu. Ea nam-
 que virga correctoria ſuper omni peccato ex-
 tensio, in regni cælorum clavibus, Petro,
 ejusque ſucceſſori demandatis, comprehensa,
 juxta ſacrum *Matthæi 16.* exaratum Evangelium,
 fundatur in debita omnimodi actū *ex iiii.*
Moralis ad regnum cælorum ordinabilitate,
ibid. ex cojuſ deviationem, ex quo *Moralitatis* in ho-
 mine linea ad ſupernaturalem ſtatū eſt ele-
 vata, involvit jam omne, p̄cipue mortale
 peccatum. Hac verò *Moralitatis* ad ſtatū ſu-
 pernaturalem elevatæ, in regnum cælorum ac
 ſalutem aeternam ordinabilitas, in vi indefinita
 clavium authoritatis observanda, incumbit
 Oecumenico Ecclesiæ Paſtori, non eo dun-
 taxat caſu, quo ejus deviatione per peccatum alia
 litter comiſſum jam eſt facta, ſed vel maxi-
 mè obſtringit ad proſpiciendum, ne tales à
 ſupernaturalis ſtatū fine committantur deviationes,
 veluti hoc evincunt Christi verba *Ioan.*
21. paſcendi munus erga cunctas oves suas,
 Petro, ejusque ſucceſſori committebitur; hoc
 enim ſeu paſcendi, ſeu gubernandi officium
 male administraretur, ſi paſtor ovibus priuim
 poſt patrata peccata, non verò antecedenter,
 ubi peccati imminent periculum, provide
 vellet. At verò in plerique cauſis etiam ci-
 vilibus, quando duo inter ſe altercant, p̄cipue dum nullum (veluti Reges) ſupra ſe
 in foro Politico agnoscunt ſuperiorem, & hinc
 per viam ſati, & ex proprio arbitrio perperam
 procedere affectant, non potest non eviden-
 ter imminere periculum peccati, quamvis evidens non ſit, ex qua parte ſtet inſu-
 ſitia:

titia, quamdiu hoc ex publicâ authoritate non fuerit decisum. Ex debito igitur, peccati imminentis periculum manifestum avertendi, secundum fidem, de Ecclesia clavibus Petro, ejusque successori commissis nos edocentis, certissimum principium, ea sollicitudo incunabit illi ipsi, qui ex munere Pastorali Oecumenici super omnes Christi oves, ipso quae adeo Reges Christianos protensis officio, prospicere debet adversus quodcumque non patratum duntur, sed de futuro Moraliter certi patrandum peccatum.

16. Deinde proinde præadducta fidei principia combinando cum præinsinuatis naturali lumine indubitatis principijs, ita concludere licet. Quandoquidem evidenter conspicuum sit, in praetato gravissima Regum Christianorum altercationis casu, adversus peccati manifestum periculum, provideri haud posse ab Oecumenico Christi Pastore, nisi huic sit authoritas decisoria altercationis ejusmodi, involventis certum, ac evidens dictum peccati, ex alterutra parte seu jam incursi, seu incurriendi. Icero lib illa fidei, & luminis naturalis principiorum combinatione, redditur, omnino confidens, Oecumenico Christi ovium Pastor esse potestiam etiam judicialiter, & authoritatè decisoria caularum Civilium, inter ipsos quoque Reges controveriarum, ubi intervenit vel peccatum, vel manifestum saltēt ac moraliter certum peccati periculum. Quae adeo judicaria in tali casu, Oecumenici Pastorali à Christo instituti muneri potestas, continetur clavibus regni cœlorum, indefiniāque quodcumque super terram solvendā, & ligandā autoritate.

17. Quam igitur judicariam super causis etiam Civilibus authoritatem pro undecimo fuisse in Petri successore agnitam etiam a Theodolio, &

Carolo Magno Imperatoribus, in precitato Canone Novit. De judicis, afferuit Innocentius

III. Nec sic, inquiens, illud humilium omittamus, quod Theodosius flatut Imperator, & Carolus innovavit, de cuius genere Rex ipse (Francie) noscitur deinceps. Quscumque videlicet item habens, sive petitor fuerit, sive reus, sive initio litis, & vel decursu temporum currat, sive cum negotium peroratur, sive cum iam caperit promi sententia, si judicium elegit sacrofancia sedis Antifitii, illiciō sine aliqua dubitatione (etiam si pars alia refragetur) ad Episcoporum judicium, cum sermone litigantium dirigitur. Hinc ergo Gallicanus Clerus merito studeat, luparem Carolo Magno, Oecumenicus super causas quoque Civiles sub peccatis, cui cum luper naturalis statu sine saltēte pugnantis, formalitate protense, Pontificia authoritatis obseruantiam religiosam, non tantum non extingue, sed fortere, & conservare.

¶ VI.

Præclara Summi Pontificis supra Reges authoritas firmatur ex 2. Paralip 23. & 4. Reg. II. item Ecclesiastici 48. capite.

18. Ex prioribus nempe duobus sacris capitibus constat, Ioadam in Ritu Molacō tunc Pontis

ificis Maximi authoritate, Athalam Regio so-
io, quod injuste occupaverat, dejectam; Ioa-
dæque Regis filium Regali diademati restitu-
tum esse. Circa quod exemplum instituto no-
stro accommodandum, primò animadverte
oportet, Athalam fuisse equidem de genere il-
lorum, qui non tantum in via Facti, sed etiam
in via Iuris sunt Tyranni, quorum ea est con-
dirio, ut à quovis Regni concivē, non qui-
dem jure vindicta, sed iure defensionis occidi pos-
sint; uti Theologi communiter tradunt cum
Doctore Angelico. Num verò dicere fas est,
Ioadam Pontificem, ex hoc privato duntaxat
defensionis naturalis iure egisse adversus Athali-
am Regni Iudaici tyrannicam dominaticem?

In hoc Summo Pontifice, ex constitutione Di-
vinâ sexti capituli Deuteronomij, erat authoritas tu-
dicii veritatem definiendi ex iactosanctis statutis
illius Mosâlci legibus. Hæc verò authoritas,
Pontifici Maximo Divinitus attributa, exten-
debat se ad omne negotium, omnemque cau-
sam Civilis quoque statutum propriam. Ut aperte
liquet ex 17. & 21. Deuteron. capite. Hoc igitur
authoritas Divinitus constituta jure, quis
negare ausit, usum fuisse Ioadam Summum
Sacerdotem, adversus Athaliam tyrannidem, eo-
usque procedendo, ut & ipsam Regni possesso-
ne spoliandam decerneret, & ad eam ab usur-
patâ regiminis administratione detrudendam,
milites conscriberet, legitimumque Regem so-
lio imponeret, federe inter Deum & Regem,
nec non inter Regem ac populum sancto, non
ex privato arbitrio suo, sed ex publica authori-
tate sacerdotij, ius Divinitus sanctum habentis
super Iudicij veritatem & iustitiam? Juxta hoc igitur
Ioadam Summi Sacerdotis exemplum, quis Summo
Pontifici Novi Testamenti, negare ausit po-
statem adversus tyrannos, absque legitimo lu-
ris titulo Regni cuiuspiam invalores, proce-
dendi ex publicâ etiam judicariâ authori-
tate?

Pro secundo. Illorum equidem tyrannorum, qui legitimum Regni ius obtinent, sed in via Facti tyrannicam obeunt gubernationem, nullâ erga subditos justitia ac æquitas attenta ratione, alia fors & ratio est, ita ut secundum Concilij Constantiensis decretum, nefas sit, à privatis quibuscumque ipsos interfici. Cujusmodi gubernatio tyrannica, si intrâ puros na-
tura lumini commensuratos limites subsistere posset, super eâ dijudicandâ, fortassis exten-
dere haudquam le posset Oecumenici Pa-
storis authoritas, eo ipso tamen, quod Moralitatis naturali quoque lumini proportionata transgressio, propter ejusdem ad supernatu-
alem statutum elevationem, nullatenus subsis-
tere valeat, quin Moralitatis quoque supernatu-
ralis violatio, Pontificie Christi vicarii po-
testati indubio subiecta, interveniat; Ali non
ex hoc saltēt titulo super illam extendere se meru-
potest ac debet supremi Pontificis authoritas, maxi-
mè, si emergat publicum etiam Ecclesiæ damnum?

Pro tertio igitur hujus querili resolutio, ex haec tenus deducit sacrī Evangelij textibus fa-
cile patet, quibus conformia sunt varia insu-
per Summorū Pontificum ab Authore Re-
galis Sacerdotij lib. I. §. 15. producta exempla,

non